

И Охлю-Бохлю запълзѣ полека-полека нагоре по дървото. Около него хвъркаха мушички.

— По-скоро, по-скоро!

— Е, съ бързане нищо, не става. Не виждате ли — цѣла кжща нося на гърба си.

И пакъ полека тръгна къмъ върха на брѣзата.

Калинката се развика:

— Олеле-е! Паякътъ мърда!

— Не-не! не викай, — рече Охлю. Докато ме види, азъ ще се изкача на върха.

Той запълзѣ нагорѣ. Като наближи, каза:

— Не бой се, Свѣтулчице! Ето сега ще те измъкна.

Ама, чувай, и ти си голѣма немирница! Тъкмо съмъ заспалъ, кацнешъ на кжщичката ми и, като свѣтнешъ съ фенерчето, веднага се събуждамъ. Ще правишъ ли още веднажъ така?

Свѣтулката съ сълзи му се примоли:

— Ахъ, Охлю-Бохлю, прости ми! Нѣма вече!

Полека пълзѣше Охлю и разкжсваше паяжината. Стигна до срѣдата, дето се бѣше вплела свѣтулката.

Ха сега хвани се за кжщичката ми и здраво се дрѣжъ. Да бърземе, че видишъ ли, паякътъ крачи насамъ и може да те грабне.

Съ затаенъ дѣхъ стояха наоколо пеперудки, мушички, брѣмбари, треперѣха да не би паякътъ да грабне свѣтулката.

Най-сетне всички си въздѣхнаха.

— Колко си добъръ, Охлю-Бохлю, Никога вече нѣма да ти правиме пакости.

Отъ тогава, щомъ Охлю се зададе, всички буболечици му правятъ пжтъ и весело го поздравляватъ.

А Свѣтулката отъ далече, като го види, изгасява фенерчето си.

Вѣра Бояджиева.

